

„Ezek a mai fiatalok” – szervezeti körkép, 2. rész

Soli Deo Gloria Református Diákmozgalom

Lánglelkű és elhivatott fiatalokkal beszélgettem a Soli Deo Gloria Református Diákmozgalom kezdetéről, aktualitásairól és jövőbeli céljairól a mozgalom néhány oszlopos tagjával: Katona Viktorral (elnök, lelkész), Szabó-Kis Gyöngyivel (titkár), Kiss Diával (elnökségi tag), Bogyó Zsófiával (elnökségi tag).

Először is mi jut eszetekbe, ha azt mondom: SDG?

Dia: Nekem egy nagy közösség, amiben nem annyira kivehető egy-egy ember. Hangsúlyosan egy közösség képe.

Viktor: „Súlyosan Deviáns Gimnazisták”. Van egy ilyen megoldási javaslatunk a három betű feloldására, egy játékos kvízben – persze ez csak vicc...

Gyöngyi: Emlékek. Abból az időből, amikor még diákként voltam SDG-s.

Zsófi: Egy emlék jut eszembe, a tavalyi imaéjletről. Mikor egy körben kifeszítettünk egy kötelet, és olykor neki kellett dőlni, olykor pedig megtartani a másik embert. Tehát a megtartás és megtartatás.

Hogyan és miért indult az SDG?

Viktor: 1921-ben indult, lánglelkű budapesti teológusok kezdeményezésével. Megújulási ébredési időszak volt, és az SDG is egy megújulási mozgalom volt. Ha Pista bácsi itt lenne, ő most ezt mondaná, ezt emelné ki: magyar és református. Tehát saját kezdeményezés volt. Közben fontos az is, hogy ez a hollandiai indulású történelmi kálvinizmusnak talaján állt. Természetesen külföldi hatás is érte, leginkább a szárszói konferenciатеlep ötlete van innen.. Teológusok kezdeményezték, de hamar kinőtte magát, egyetemista diákok csatlakoztak és a középiskolás korosztály felé fordultak. Célkitűzése ekkor: a magyar református diákság összefogása és egy új generáció kinevelése, mindenben a kálvinista értékek és keresztyén

világ szemlélet terjesztése és előmozdítása. Ez volt az indulás hevülete, azt hiszem. 1994-ben indultunk újra. Egy szűkebb célkitűzéssel, hogy a református középiskolás diákság az elsődleges területünk. Pista bácsi (dr. Nagy István, teológiai professzor, lelkész) fémjelezte ezt az időszakot az SDG-ben 1995-től 2012-ig. Mindig meghatározó szerepe volt az igehirdetéseinek és jelenlétének. Utólag azt látom ajándéknak, hogy az egyéb sok teendője mellett időt szánt arra, hogy részt vegyen egy-egy találkozón, nyári táboron. A '94-es újraindulásnál Horváth Erzsébet tanárnőnek is meghatározó szerepe volt. Ők ketten azok, akiket a teológusok is ismerhetnek.

SDG | SOLI DEO GLORIA
Református Diákmozgalom

Az első emlékeim egyike Pista bácsiról, hogy megjelent a pápai nyári táborban egy „forradalmi kálvinizmus” feliratú pólóban. – teszi hozzá Dia mosolyogva.

Viktor folytatja: Nekem nagyon fontos volt az, hogy rendhagyó úrvacsorai alkalmakon vehettem részt Pista bácsi vezényletével. Közös énekkel mondtunk bűnvallást, vagy, hogy Heidelbergi kátét kérdezett, és nem a három megszokott kérdést. Nagyon-nagy élményt jelentettek számomra ezek a speciális liturgiák, amik nagyon átgondoltak és megszerkesztettek voltak.

Emlékezetes maradt, mikor egy adventi időszakban a nagykőrösi főiskolán arról beszélt, hogy a bűn olyan, mint a vonat. Amikor raj-

ta vagy, teljesen kényelmes, de rossz irányba megy. Sokszor az irányultsága rossz a dolgoknak, és azért válik bűnné. - folytatja az emlékezést Viktor. Eközben beszélgetőpartnereim maguk elé néznek, olykor egy-egy kis mosollyal, miközben emlékeznek Pista bácsiról.

Eszembe jut még, hogy mindig, amikor mentünk a Bibliaismereti versenyre, megjegyezte, hogy: „Bizony ezekre a kérdésekre a választ még én sem tudnám. Megnéztem idefelé jövet, és hát...”

Mindig nagyon barátságos és közeli volt annak ellenére, hogy elnök volt. Nem az a tipikus hierarchikus viszony volt közte és a diákok között. Mindig figyelt ránk. Érdeklődött, hogy ki hol van, mit csinál. Áh, szerettük nagyon! Teológusok ismerik is, hogy megvolt a saját stílusa, és ezzel együtt volt jelen szeretettel velünk.

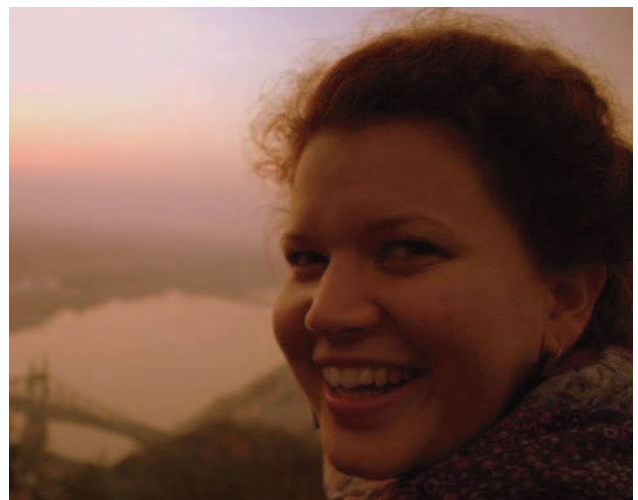
Az emlékezés csendje és sóhajok után folytattam a kérdéseimmel:

Milyen projektek futnak jelenleg? Milyen fontos területek vannak jelenleg az SDG-ben?

Viktor: Nekem sokáig kérdés volt, hogy mi is a küldetése az SDG-nek ma? Ezt még mindig folyamatosan keressük. Azt látom, hogy a '94-ben úgy indult újra az SDG, hogy hoztuk magunkkal azokat a formákat és kereteket, amivel korábban működött, persze kicsit leszűkítettük a célközönséget. De például Bibliaismereti verseny előtte is volt, nem országos szinten, mint ma, de iskolai szintű verseny volt. A Zsoltár-, és népdaléneklő verseny elődje egy tábor volt, amit Balla Péter és Csomasz Tóth Kálmán vezetett. Ott kísérleteztek és tanították az új énekeskönyv énekeit. Tehát ez egy nagyon fontos vonala volt a '30-as '40-es éveknek, és ebből csináltunk egy versenyt. Tehát ezeket a hagyományokat ma is hozzuk magunkkal, átmentettük ezeket az értékeket. Ma az a kérdés, hogy hogyan tudjuk ezeket a kereteket újra megtölteni, illetve a mai kihívásokhoz alakítani. Nekem az meghatározó az SDG-ben, hogy indulásakor is egy megújulási mozgalom volt. Ma is ez ad

értelmet számomra, hogy egy megújulási küldetésünk van. Ilyen szavakkal fogalmazzuk meg célkitűzésünkben: „élhető kereszténység, nyitott reformátusság, érett hit”. Olyan kereteket és alkalmakat szeretnénk teremteni a fiataloknak, amiben az Istennel való kapcsolatukat tudják megélni és ápolni. Korábbi református megfogalmazásban: a kegyességüket, vagy - kicsit katolikusabb kifejezéssel - a lelkeségüket tudják ápolni a közösségben.

Gyöngyi: Nekem az a legfontosabb, az én vágyaim között az van most SDG szinten, hogy az országban, több gimnáziumban, egy-egy mécses gyűljön, amit mi (különböző nevenek hívunk) Életrevalónak, kis Bibliakörnek, SDG csoportnak hívunk. Tehát egyre több olyan iskolai kisközösségek legyenek, ahol azért gyűlnek össze a diákok, mert vonzódnak Istenhez, mert Isten vonzza magához őket. Ez az egyik nagy vágyam, hogy minél több ilyen kis élő sejtcske legyen, akik aztán itt-ott találkoznak, és akikkel jó együtt lenni, jó velük tartani a kapcsolatot. Erre van is jó példa. Az Életrevaló egy ilyen projekt: kiscsoportokkal, diák vezetőképzőkkel, iskolai jelenléttel, amit mi beköltözésnek hívunk akár egy hétre. Lassan három éve fut az Életrevaló. 2013 őszén határoztuk el, hogy a középiskolások ügyére jobban fókuszálunk.

Viktor: Igen, ez egy nagy felismerésünk volt. Az utóbbi időben elhalványult az iskolai csoportok ügye. És akkor azt mondtuk ki, hogy a következő éveknek legyen a legfontosabb

ügye, központi célkitűzése. Akkor kereszteltük el Életrevalónak. Elkezdtünk azzal foglalkozni, hogy hogyan tud elindulni egy iskolai csoport, mi előzi meg, mit tudunk nekik segíteni. Most már az a kihívás, hogy hogyan tudjuk fenntartani, megtartani ezeket a csoportokat. Most már a rendszer kidolgozása és a struktúra kiépítése folyik. Vezetőképzők is vannak, jelenleg fél évente indulnak. Sikerült egy félállású utazótitkárt is alkalmazni (Kovács Pétert), akinek kifejezetten ez a feladata: a kapcsolattartás ezekkel az iskolákkal. Az iskolai projektekre épül az, hogy egyébként egy országos közösséget is építünk, ápolunk. Félévente egyszer rendezünk találkozót: adventi és a Pünkösöd előtti időszakban. Az adventi találkozó inkább egyéni csendességre, belső munkára fókuszál. A tavaszi találkozót pedig egy tavaszi virágos réthez tudnám hasonlítani, ahol sokszínű dolgok vannak. Egy nagyobb szintű találkozó, ahol együtt vannak mostani és régi SDG-sek, diákok és családok egyaránt. Több a kognitív rész is, több lehetőség van a találkozásra. Egyben itt folyik a tervezés a következő évre, ekkor van a közgyűlés is.

Zsófi: Négy éves távlatra tekint vissza a Tájoló elnevezésű zárandoklatunk szervezés tekintetében. Első tényleges közös utunk pedig tavaly nyáron volt Fehérvársurgóról indulva, Bakonybélen át a Balaton partjára, Alsóörsre. Anno az SDG-be való bekapcsolódásom valahol ezen a ponton kezdődött el, amikor elkezdtünk foglalkozni ezzel, és beszélgetni róla. Összefutottak a szálak. A Tájoló a hagyomá-

nyos nyári tábor egyik alternatívája lett, hosszú távon két évente tervezzük megvalósítani, az úgymond nem Csillagpontos években. Református egyházon belül elég idegenül hangozhat először a szó: zárandoklat, sőt, másodjára is... Katolikus, de a szó nem római, hanem egyetemes értelmében. Nem mellesleg a Bibliában is találkozhatunk ezzel. Négy évvel ezelőtt itt kezdtük el: megosztottuk saját zárandok tapasztalatainkat és azzal foglalkoztunk, hogy mi reformátusok miért is váltunk ki ebből az istentiszteleti formából. Miért zárandokolhat egy református? Kerestük a kapcsolópontokat, és egyre jobban úgy éreztük, hogy ez a miénk is. Kerestük, hogy hogyan tudnánk teret adni ennek a formának. Kihangsúlyozva, hogy ez egy istentiszteleti forma. Alapjában véve csak annyiban különbözik egy nyári tábortól, hogy fizikailag is megyünk. De az áhítatok, kiscsoportos beszélgetések ugyanúgy megvannak. Tehát nemcsak lelki utat, de fizikait is bejárunk egyszerre, egy időben. Az egyik diák fogalmazta meg a tavalyi Tájoló után, hogy számára ez azért fontos, mert itt van idő a folyamatokra. Mi zajlik bennük és körülöttük, az Istennel. És nem rohanunk, nem sietünk, van idő jelen lenni. Mint ahogy a Tájoló név is mutatja, ez egy lelki betájolás lehetőségét nyújthatja.

Gyöngyi: 2009-ben jelentünk meg a Csillagponton, Befogadó Kávéház elnevezésű „pop-up” kávézónkkal. Majdnem bármikor, majdnem bárhol felállítható kávézó, amit többnyire önkéntes gimnazisták, egyetemistákkal üzemeltettünk. A kávé, tea és mindenféle italkülönlegesség mellett mindig van valamilyen SDG-s program. Három Csillagponton és sok más helyen vettünk részt a Befogadóval. Közöttük a HTK napon is jártunk!

Viktor: Ez a Befogadó az első nagy lépésünk, projektünk az újraindulás útkeresésben. Azóta majdnem minden évben volt egy új és extra projekt. Ilyen volt a MIGenerÁCIÓ nevű emlékkonferencia, vagy a 25 éves Találkozó. Ami most aktuális, az a Szabaduló Szoba, ami eredetileg egy bibliai szabaduló sátor volt 2015-

ben a Csillagponton. Most ennek keresünk egy olyan helyet Budapesten, ahol állandóan látogatható lehetne, ahol fogadhatnánk a csapatokat.

Dia: Néhány évvel ezelőtt még diákként vettem részt Kárpát-medencei Református Találkozón. Ott nem szervezőként vagyunk jelen, hanem besegítünk, így tényleg a diákokkal tudunk együtt lenni. Nincs rajtunk a szervezés terhe.

Személy szerint jelenleg nem vagyok benne felelősként egy projektben sem. Mindenben segítek, amiben tudok. Ahol én bekapcsolódtam, az a Pesti kör, ami egyfajta „mini-találkozó” – ahogy ezt megfogalmazta egyikünk. (Heti egy alkalomról van szó, ahogyan a név is elárulja, Pesten.) Számomra a Pesti kör egy olyan hely, ahol azok az SDG-ek, akik szervezik a dolgokat és mindenhol felelősség és munka vár rájuk, csak úgy összegyűlhetünk és az Ige körül lehetünk, és kiadhatjuk magunkból a feszültséget, ahol nem szervezésben vagyunk együtt, hanem „csak úgy Istennel”. Persze jönnek olyanok is, akik nem feltétlen SDG-ek, olyanok is, akik nincsenek benne a szervezésben. Ez egy nyitott alkalom, nyitott kör.

Teológusok hogyan, miben kapcsolódhatnak be az SDG-be? Miért jó teológusként SDG tagnak lenni?

Zsófi: Nekem nagy élményem, hogy az SDG-ek már kis elsős teológusként is befogtak nemcsak csoportot vezetni, de Igét is hirdetni. Számomra ez óriási dolog volt: Igét hirdetni, és a mai napig az! Még most is, minden egyes ta-

lálkozón jönnek a diákok és jelzik, hogy olyan jó látni rajtunk, hogy mennyire izgulunk, hogy mi is emberek vagyunk, és végigkövethetik, hogy egy emberből hogyan lesz lelkész. És azt is, hogy a lelkész is ember, ráadásul elég közeli ember. Barátok vagyunk, és éppen ki mire hivatott el Isten által. Mi éppenséggel a lelkészi szolgálatra. Azért jó még nekem itt, mert nem csak a padokban ülök, hanem úgymond a „valóságban” is jelen lehetek egyszerre. Folyamatosan ott van az elmélet mellett a gyakorlat. E kettőnek a kölcsönös jelenléte az, ami gazdagít és épít. Néha nagy feladatnak tűnhet kívülről, de közben el sem lehet mondani mindazt, hogy mennyi-mennyi mindent, lelki erőt kapunk a diákoktól. A közösségtől. Töltekezés.

Viktor: Az SDG abszolút jó gyakorlati terep. Például kicsoportokat lehet vezetni. Ami még nekem fontos volt, az a kapcsolatok hozománya. Egy szélesebb kapcsolati kört ad a Teológián kívül. Az együtt szolgálás gyümölcse az, hogy mélyebb kapcsolatok alakulnak ki más teológusokkal, más Teológiákkal. Részt lehet venni még az útkeresésben is: a klasszikus, vagy mostanában megszokott református gyakorlaton túl mi az, ami még közelebb vihet Istenhez, mi az, amire a mai ember rezonál. Ebben az útkeresésben mi is benne vagyunk, tehát nem feltétlen tudjuk a válaszokat. Tehát várjuk azokat is, akik nyitottak arra, hogy ne csak a megszokott módon éljék meg hitüket és a prédikációra való készülést, lelkészi szolgálatot. Nekik is jó terep lehet az SDG.

Dia: Teológusnap felelősként nagyon sokszor kell bemutatkoznom gyülekezetekben. Általában azt szoktam elmondani plusz információként, hogy az SDG-ben önkénteskedek. Mindig nehezen tudtam válaszolni arra az érdeklődő kérdésre, hogy hová járok gyülekezetbe, de pár éve rájöttem, hogy az én gyülekezetem, az SDG. Számomra közösséget is ad. Nem csak azt tapasztalom meg, hogy milyen jó benne lenni, és haszonélvezőnek lenni: ott ülni a padban és töltekezni azzal, amit mondanak. Hanem azt a részét is megtapasztalom, hogy milyen részt venni egy körforgásban, egy közösségben úgy, hogy te is szolgálsz és feléd is szolgálnak. Szerintem a teológusok nagyon könnyen beleesnek abba a hibába, hogy nagyon sok szolgálatot elvállalnak a Teológia mellett. Ha bekerülnek egy közösségbe ott is csak adnak és adnak, és hirdetik az Igét, de egy idő után nagyon elkedvetlenednek, mert folyamatosan csak adnak. Az SDG-ben ezt szeretem, hogy tényleg beleszoktam magam, és adok, de a közösségtől any-

nyi mindent kapok vissza, hogy ezt nem lehet teherként megélni. Szerintem ez a szó szoros értelmében vett szolgálat, amikor vissza is kap az ember.

Beszélgetésünkben mindannyian beszámoltak kedvenc területeikről, jelenlegi projektekről, küldetésükről. Érdemes figyelni a Soli Deo Gloria Református Diákmozgalom működésére. Bekapcsolódni is érdemes a vérkeringésükbe: akár „résztvevőként”, akár szolgálóként.

Még több információt a www.sdg.org.hu oldalon találhattok.

Kerékgyártó Klaudia

